

เรื่องคุยของลูกตอนที่45 อุบัติเหตุในโรงเรียน สิ่งที่เกิดขึ้นกับนัตลี

โพสต์เมื่อ ม.ค. 17, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() {
    var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true;
    po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js';
    var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s);
})();
(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({
    google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140",
    enable_page_level_ads: true
});
```

เมื่อเย็นวันจันทร์ที่ผ่านมา คุณแม่ได้รับโทรศัพท์จากอาจารย์ห้องพยาบาลว่า ลูกสาวมีอุบัติเหตุ เป็นแผลที่คิ้วกับหน้า นอนพักอยู่ที่ห้องพยาบาล ได้รับโทรศัพท์ที่รู้สึกตกใจเหมือนกัน. ทำให้อดที่จะคิดถึงเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้วที่เอมิเคยโดนเพื่อนผลักตรงสนามเด็กเล่นล้มปากแตกเหงือกเปิด ปากเจ็บ อยู่หลายวัน. กว่าที่จะผ่านเหตุการณ์ล้นว่าลูกสาวตัวเองจะเป็นสาวพันหลอหรือเปล่า. มาคราวนี้เป็นลูกสาวคนเล็กเองที่โดน อาจารย์บอกว่านัตลีมีแผลที่หน้าแต่ส่วนอื่นไม่เป็นอะไร. คุณแม่รีบไปที่ห้องพยาบาล เห็นนัตลีนอนอยู่มี cold pack. ประคบเย็นปิดหน้าไว้ซิกซาย. คิดว่าไม่น่าจะเป็นอะไรมาก แต่พอลูกยก cold pack. ออก คุณแม่ตกใจเลยพ้อมกับอึ้งไม่รู้ว่าตอบลูกว่าอย่างไร เพราะนัตลีถามว่าหน้าหนูเป็นยังงัยบ้าง. คุณแม่มีกระจกโหมหนอยากรูว่าหน้าเป็นยังงัย คุณแม่บอกว่าไม่มีกระจก. นัตลีดีใจว่า เอาโทรศัพท์มาถ่ายรูปหน้าของหนูให้ดูหน่อย เลยเอามาถ่ายให้ดูนัตลีดู. เมื่อนัตลีดูสภาพตัวเองผ่านรูปในโทรศัพท์. เกิดอาการอึ้ง. ร้อง อู๋... โอโห้ ขนาดนี้เลยหรอเนี่ย..บอกว่า ทำไมวันนี้ตัวเองโชคร้ายจัง. ทำไมต้องเป็นหนูด้วย...และคำคร่ำครวญอีกบล่า..มากมาย. ถามนัตลีว่าร้องไห้ไหม. นัตลีบอกว่าไม่ร้อง. รู้สึกหน้าชาๆ มีปวดแผลเหมือนกัน. เลยบอกอาจารย์พยาบาล. ให้ยาแก้ปวดทาน. สภาพหน้าของนัตลี ใครที่ได้เห็นก็ต้องตกใจเพราะว่าเป็นแผลขรุขระที่เหนือคิ้ว. เปลือกตาบนและขอบตาล่าง. แก้มซ้ายทั้งหน้า. จมูกและใต้ปีกจมูกด้านซ้าย.ริมฝีปากด้านในแตก. เหนือปากมีรอยถลอก หน้าแดงซ้ำ. นี่โดนหนักขนาดนี้เชียวหรอ??? ถามลูกเบื้องต้นบอกว่าไม่ได้ล้มเองแต่มี..... มาผลักชนล้ม. หลังเกิดเหตุก็มีคุณป้าผปค.กับน้อง....พากันมาส่งที่ห้องพยาบาล. แล้วน้อง... แค็กกลับบ้านไป. ถามลูกว่าเล่นกับเค้าหรอ. ลูกบอกว่าไม่ได้เล่นกับเค้า. ประมาณว่า. แค็กเล่นของเค้า. เรายกเล่นของเรา. แต่นั่นว่าเป็นคราวเคราะห์ที่โดยแท้ที่ต้นมาเล่นตรงบริเวณเดียวกัน เลยเป็นเรื่องขึ้นมา(ภาษาชาวบ้านที่หลายคนบอกกับคุณแม่คือประมาณว่า. ช่วยทุกๆเลยนะเนี่ย). พอออกมาหน้าห้องพยาบาลถึงได้รู้ว่าพี่ผปค.ที่ช่วยพานัตลีมาที่ห้องพยาบาลเป็นที่ที่คุณแม่รู้จักพอดี. เลยขอบคุณพี่..ที่พาลูกเรามาห้องพยาบาลด้วย..

เมื่อรับนัตลีออกจากห้องพยาบาลถามว่าเราจะไปโรงพยาบาลดีไหม นัตลีคิดว่ายังงดี. นัตลีบอกว่าไม่เป็นไร. กินยาแก้ปวดแล้ว แผลอาจารย์ก็ทำให้แล้ว อยากกลับบ้านไปนอนมากกว่าตอนนี้อายากนอนพักมากเลย. เราเลยเดินกลับคอนโดที่อยู่ใกล้ๆโรงเรียนกันอย่างเงียบๆ ผ่านสายตหลายคู่ที่มองหน้านัตลีด้วยความสงสัยและทำปากร้องอุทาน ว่า. หน้าไปโดนอะไรมาถึงได้ยับเยินขนาดนี้. เราก็ได้แต่ยิ้มๆแล้วก็กลับคอนโด

เหตุการณ์เกิดเมื่อตอน4 โมงเย็น นัตลีกินยาแก้ปวดไป. ผ่านมาจนกระทั่งใกล้ 1 ทุ่ม แม่เจ้าประคุณบอกว่าปวดตากับแผลตรงจมูก. คุณแม่สังเกตุว่า ขอบตาล่างเริ่มบวมแล้ว นัตลีบอกว่าซิกลิ้มตาได้ไม่ค่อยเต็มที่. คราวนี้เลยต้องโทรบอกคุณพ่อให้รับมาพานัตลีไปหาหมอ ดีกว่า. ซึ่งคุณพ่อก็ทำงานอยู่แถวโรงงานสำโรง สมุทรปราการ. ขับรถมาที่ชลบุรี กว่าจะมาถึง กว่าจะพากันขับรถเข้าไปในตัวเมืองของชลบุรีเพื่อไปหาหมอ. กว่าจะเสร็จกลับมาที่คอนโดก็ปาไปเกือบ4ทุ่ม การบ้านก็ยังไม่เสร็จ หน้าก็เจ็บ ตาก็ปวด. เลยบอกว่า. นอนพักก่อนดีกว่า. เดี่ยว พรุ่งนี้ค่อยว่ากันว่าจะไปโรงเรียนไหม. นัตลีไม่ยอมหยุดเรียน. เธอไม่ยอมเสียการเรียน แขนขาไม่ได้เป็นอะไรเป็นแผลที่หน้ากับตาบวมเท่านั้น สู้(ว๊าย). ประมาณนั้น. ปวดก็กินยาเอา. เมื่อลูกไหวแม่ก็ให้ไป. ไปก็ไป

ตอนเช้าต้องรีบตื่นหน่อยเพราะคุณพ่อเข้างานที่สมุทรปราการตอน7.30 น. และเราไม่ยอมให้นัตลีเดินไปโรงเรียนเอง หน้าก็ยังระบมอยู่. อากาศหน้าหนาวช่วงนี้ทั้งหนาวและมีลมโกรกด้วย เลยออกตอน6.40น. เพื่อที่คุณพ่อจะได้ไม่ไปทำงานสายและนัตลีไม่ต้องโดนแดดโดนลม. ถึงที่โรงเรียน พานัตลีไปส่งที่ห้องผ่านคำถามมากมายจากเพื่อนๆของนัตลีและเอมิ. ทั้งเพื่อนผปค.ทั้งที่รักใคร่ และสงสัย ไม่อยากพูดอะไรมาก ได้แต่ขอบคุณที่เป็นห่วงลูกเรา. และเพื่อนผปคหลายท่านพากันแนะนำดีๆให้อามาลองทาทุเพราะแผลที่หน้ามีหลายจุดเป็นเด็กผู้หญิงด้วยถ้าเกิดมีแผลเป็นล่ะก็คงจะไม่งามน่าๆ.

ได้แต่ขอบคุณในความห่วงใยและสายตาที่ส่งกำลังใจมาให้ลูกเราที่เราสัมผัสได้

วันนั้นอาจารย์ประจำชั้นโทรมาว่าสอบถามแล้ว ว่าเล่นด้วยกันกับ.... แล้วน้องก็ตกลงมาให้ขอโทษกันกับ.... มันเป็นอุบัติเหตุ. ให้เค้า.... บอกพูดว่า.
ขอโทษนะแล้วก็ให้อภัยกันไป แล้วก็ได้เคลียร์จบเรื่อง เป็นสเตปเลย. คุณแม่เลยต้องคุยกับ...แล้วก็ ผค..
เมื่อได้เจอกับผค..ตอนเย็นและได้มีโอกาสคุยกันถึงรู้ว่า. น้อง...ไม่ได้บอกผค.ของตัวเองว่าตัวเองไปทำอะไรไว้บ้าง.
ผค.เพิ่งมารู้ตอนหลังที่อาจารย์ติดต่อให้มาคุยกับดิฉัน????? น้องเค้าคิดอย่างไรคะ??? ถ้าดิฉันไม่ได้แจ้งว่าขอพบกับผค.น้อง...
ทุกอย่างคงเหมือนกับสายลมร้ายๆที่เข้ามากระแทกหน้าของนัสนี้แล้วก็ผ่านหายไปอย่างจั้นหรือ??

ดิฉันบอกไม่ถูกว่าจะตอบนัสนี้อย่างไรกับคำถามว่า. .ทำไมเค้าโกรธจัง?. ทำไมน้อง..ต้องมาขอโทษด้วย? หนูก็เล่นของหนูอยู่ดีๆ.
ทำไมเหตุการณ์ต่างๆต้องมาเกิดกับเค้าด้วย? แล้วผลที่หน้าหนูจะหายไปเมื่อไหร่? หนูไม่อยากกินยา!!!!แหะ. ทำไมหนูถึงเล่นกลางแจ้งกับเพื่อนๆไม่ได้?
ทำไมหนูอ้าปากไม่ขึ้น. แปร่งฟันก็ลำบาก. เจ็บแผลปากแตก? กินข้าวก็ต้องระวังละอะปัดแผล. จะกินโจ๊ก. ก็ใช้หลอดดูดเอาเพราะไม่งั้นละอะแผลแผลๆ.
อาบน้ำก็ต้องระวังแผลไม่ให้ถูกน้ำ. จะเล่นก็หากลางแจ้งในชั่วโมงพละก็ได้ ??แล้วทำไมคุณแม่ต้องมาห้ามหนูไม่ให้กินนู่นกินนี่ก็ได้?(ก็แม่กลัวหนูมีแผลเป็นนะสิ).
และอีกหลายสารพัดคำถามโดยเฉพาะคำถามที่ว่า. หนูจะได้ร่วมรายการหม้อข้าวหม้อแกงของไทยพีบีเอสหรือเปล่าเพราะพี่ทีมงานเค้าชอบรูปถ่ายกับโปรไฟล์เพิ่ม.
แต่หน้าหนูยังเ็นอยู่. โอกาสได้ไปร่วมรายการคงจะยังไม่ใช่ออนันต์นะ (เศร้า). แล้วนัสนี้ก็อยากจะเร่งวันเร่งคืนให้แผลหายเร็วๆซึกที(. แม้ก็พยายามอยู่เหมือนกัน)

เรื่องแผลที่นัสนี้เป็นอยู่ในวัน สองวันแรก ใครที่ได้เห็นแผลจริงทางไลน์ของดิฉันไม่ว่าจะเป็นบรรดาป้าๆน้าๆแม่ของนัสนี้ บรรดาเพื่อนผค.
ถึงกับจะเป็นลมว่าอะไรมันจะเยอะขนาดนั้น(นั่นนะซิคะ)แต่เมื่อเหตุการณ์มันเกิดขึ้นแล้ว. โทษเด็กก็ไม่ได้ ถึงจะโกรธมากและปัดแตกแค้นไหน.
ก็ต้องควบคุมไว้เพราะสังคมไทย ยังไงก็ต้องให้อภัยกัน เพราะวัยยังต้องเจอหน้ากันอยู่ดี. ความรู้สึกที่เสียไป ย้อนเก็บกลับคืนมาไม่ได้. คำขอโทษ
รับไว้และเก็บไว้อย่างนั้น สุดท้าย. เราต่างหากที่จะต้องเยียวยาลูกของเราเอง

ตอนแรกๆหมอนัดให้ไปทำแผลทุกวันที รพ. ซึ่งเราไปในสองวันแรก กว่าจะไป กว่าจะกลับ. เสียเวลามาก. ลูกๆกว่าจะได้อาบน้ำ กินข้าว ทำการบ้าน
ดึกขึ้นอีกเช่นเคยโดยเฉพาะเมมซึ่งมีทั้งการบ้านและการอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบหน่วยหลายวิชาอยู่. แต่ทำอะไรได้เพราะต้องพ่วงกันไปด้วย. พอมาวันที่ 3
พาลูกไปทำแผลห้องพยาบาลดีกว่าปรากฏว่าอุปกรณ์ไม่พร้อมสำหรับทำแผลหน้าลูกเรา. เลยตามให้คุณพ่อกับพ่อกับพาไปหาหมอ.
ช่างโชคที่ที่คุณพ่อกับพ่อกับพาไปหาหมอตรง จะเจองานพ่อกับพ่อกับพาไปหาหมอ. เสริม ขับกลับคอนโดเกือบ4 ทุ่มเพราะรอคิวทำแผลนานมาก. ลูกๆ.
ข้าวยังไม่ได้น้ำ ยังไม่ได้อาบน้ำ. การบ้านทำยังไม่เสร็จ. โอ้ว..เหนื่อยไปตามๆกันและพ่อกับพ่อกับพาไปหาหมอต้องขับกลับไปออฟฟิศที่สำโรงอีก. สรุปว่า.
ดิฉันทำแผลให้ลูกเองดีกว่า. ซื้ออุปกรณ์ทำแผลมาให้ครบทุกอย่าง. ทำเองประหยัดเวลา ไม่ต้องลำบากพึ่งพาใคร ทำได้ดีเท่าที่เราต้องการ
ลูกไม่ต้องมาบ่นว่ามันหัวเวลานั่งรถ(นัสนี้เป็นโรค. เมารถอย่างมา. ถึงมากที่สุด).เวลาลูกคันแผล อยากจะให้เกาตรงไหน ก็จัดการเช็ดด้วยน้ำเกลือเองเลย.
แล้วก็ทำแผลให้สะอาด ทายาฆ่าเชื้อให้บ่อยเท่าที่ทำได้ ผลจะได้ชุ่มชื้นและหายเร็วเพราะว่ายาถึง. ส่วนยาฆ่าเชื้อ หมอก็สั่งเพิ่มเอาตัวที่ดีกว่า ก็ช่วยได้มากเหมือนกัน
สรุปว่า. ตนเป็นที่พึ่งของตน(อีกแล้ว). กับคำพูดว่าขอโทษและยินดีช่วยถ้าหากว่ามีอะไร ดิฉันก็รับฟังและวางไว้อย่างนั้นคะ.
สิ่งที่ทำได้คือบอกลูกให้ระมัดระวังมากขึ้น เพื่อนที่เจียบ ระบายอัย ชักลัว ไม่พูดไม่จา ไม่ได้หมายความว่าเค้าจะรู้จักการเล่นแบบระมัดระวัง
สรุปว่าตัวเองก็ต้องระวังหลีกเลี่ยงเพื่อนที่จะเข้ามาเล่นแรงๆด้วย

งานนี้โทษฟ้าโทษโชคชะตาและความช่วย(ตามภาษาชาวบ้านที่บอกกับดิฉัน). ให้ไปไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอมาเจ้ากรรมนายเวร
ให้ไปแก้ดวงชะตาจะช่วยให้นัสนี้ดีขึ้นและขอแนะนำ ข้อเสนอ ต่างๆของเพื่อนพ้องน้องพี่ที่เป็นห่วงเป็นใยซักถามอาการกันมาตลอดเวลาเจอหน้าและทางไลน์ก็ตาม.
ทั้งความปรารถนาดีและความช่วยเหลือของเพื่อนๆผค.ด้วยกันเอง ทำให้รู้ว่าใครพร้อมเป็นเพื่อนแท้. หรือมิตรเทียม. ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ.
ครั้งนี้ถือเป็นบทเรียนอีกก้าวที่นัสนี้และดิฉัน พร้อมทั้งครอบครัวได้เรียนรู้ถึงอะไรบางอย่างอีกแง่มุมหนึ่งของใครหลายๆคนที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง.

เป็นบทเรียนที่ต้องบันทึกไว้และก้าวข้ามผ่านไปให้ได้.

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

[Powered by EasyBlog for Joomla!](#)